

z nich po propuštění spáchali otřesné i sexuální zločiny na nezletilých, což lidé přijali tuto amnestii s pobouřením.

Германия расплатится за Первую мировую в 2010 году // ещё платит! - lenta.ru
03.12.2009 [22:17] (192 прочтений)

Německo uhradí poslední válečné reparační za I. světovou válku v r. 2010

Německo stále ještě musí platit reparační uložené na něm po porážce v I. světové válce.

V současné době spolu s úroky musí ještě zaplatit 56 milionů euro, definitivně vyplatí dluhy podle Versailleské smlouvy 3. října 2010. Informuje o tom podle prohlášení finanční agentury SRN, která se zabývá umořováním státních dluhů, deník The Daily Mail. V roce 1919 rozhodli vítězné mocnosti, aby Německo na účet kompensací ztrát způsobených v době války gigantickou sumu 226 miliard marek. Později tato suma byla snížena na 132 miliard marek. Do r. 1952 Německo uhradilo 1,5 miliard marek, zatímco v r. 1953 ve spojitosti s rozdělením země na 2 státy, byly úhrady zastaveny. Úhrada dluhů znovu vstoupila v platnost po sjednocení Německa 3. října r. 1990 a byly naplánovány na období 20 let, což znamená, že všechny dluhy musí být vyřízeny do 3. října 2010.

První světová válka, která vypukla 29. července 1914 a trvala do 11. listopadu 1918 se stala jedním z největších vojenských konfliktů v historii lidstva. V důsledku této války zanikly čtyři říše: Ruská říše, Rakousko-Uhersko, Německo a Osmanská říše. Zahynulo při ní přes 10 milionů vojáků, přes 22 milionů bylo zraněno.

Listy z Rokycan. Měsíčník OV KSČM v Rokycanech. Řídí redakční rada. Adresa redakce: OV KSČM Rokycany, Na Husinci 477, 337 01 Rokycany, telefon: 371722 745, mail: listy.rokycany@kscm.cz, internet: www.kscm.plzen.cz, celostátní: www.kscm.cz, internetová adresa Haló novin: www.halonoviny.cz, Haló rádio: www.radiohalo.cz

Jen pro vnitřní potřeby. Objednávky „Listů“ lze objednat osobně, e-mailem, písemně nebo telefonicky v redakci.

Takto vypadá zmlilitarizovaná natoistická Evropa od r. 1949 podnes. Nahromaděno je tu (vč. základen USA) tolik zbraní a třaskavin, že by s nimi bylo možné vyhodit do vzduchu i samotnou matičku planetu Zemi.

Zdá se, že zejména od roku 1989 všechny národy zejména Evropy a jejich vlády nemají už nic jiného na práci, než podporovat svržení nebo se přímo podílet na svržení vlád sousedních zemí. Denně o to usilují intrikami, polemikami, diplomaticky, špionážně, různými komploty, hospodářskými embargy, ale i vojensky. Tam totiž, kde všechno selže, tam kde selže i pátá kolona uvnitř zemí, tam se bezostyšně nasazují ozbrojené přepadení, ozbrojená agrese. K tomu si předem vytvoří "filoso-

fii ohroženého vlka jehňátkem" či filosofii vraha, který rovněž než začne loupit či vraždit, vytvoří si vlastní filosofii svého počínání, vytvoří si vlastní morální zdůvodnění toho, proč chce vraždit. Tak po takové filosofické a mravní přípravě - přepadnou svého souseda a nutí ho, aby se vzdal, aby se podrobil jejich diktátu a jejich zákonům džungle. Očitými svědky toho jsme byli v Evropě několikrát - rozbití Jugoslávie na Chorvatsko, Slovinsko a Jugoslávie byla jen předehera. Pak se šlo naostro - v Bosně a Hercegovině. Jelikož však i po tomto masakru, na němž se podílela celá natoistická Evropa a Severoameričané, přišla tzv. krize v Kosovu, vyprovokovaná opět stejnými aktéry - natoisty a Severoameričany. Stejný průběh má i přepadení Libye, Iráku, Palestinců, blokáda Kuby apod.

Průzkum:

V Česku věří v boha čtvrtina lidí, desetina chodí do kostela

<http://domaci.ihned.cz/c1-38525350-pruzkum-v-cesku-veri-v-boha-ctvrtina-lidi-desetina-chodi-do-kostela>

Nedávná návštěva papeže ovlivnila jen čtyři procenta Čechů, naopak proti církevním restitucím se v dotazování postavily více než dvě třetiny dotázaných.

V boha věří v České republice necelá čtvrtina lidí, desetina lidí se pravidelně modlí a chodí do kostela. Vyplývá to z výsledků říjnového internetového průzkumu Střediska analýz a empirických výzkumů (SANEP).

K víře se podle průzkumu přihlásilo 24 procent dotázaných, stejné procento respondentů uvedlo, že věří v boha. Nejvíce věřících je ve skupině lidí ve věku nad 58 let, geograficky je pak nábožensky nejsilněji založená Moravák, nejméně Praha a ve Středočeský kraj. Podle posledního sčítání lidu v roce 2001 se v Česku hlásí přes 2,7 milionu lidí ke katolické církvi.

K pravidelné návštěvě kostela a k pravidelnému modlení se v průzkumu přihlásilo deset procent dotázaných. Občas do kostela zajde 28 procent lidí, 20 procent uvedlo, že se někdy pomodlí.

Podle společnosti SANEP souvisí vyšší procento lidí, kteří se k pobožnostem uchylují jen někdy, se strachem ze smrti. Té se bojí 30 procent dotázaných, většinou lidí ve věku nad 50 let. Strach ze smrti naopak netrápí 29 procent lidí, zejména mladšího věku. O smrti zatím nepřemýšlí 41 procent dotázaných. V této kategorii se objevují podnikatelé a lidé s vyššími finančními příjmy.

Druhé největší propouštění v ČR

Věznice se v současné době intenzivně připravují na to, že jejich brány po Novém roce opustí stovky až tisíce lidí. Podle Vězeňské služby se jedná o cca 1600 vězňů. Šlo by tak o druhý největší počet náhle propuštěných vězňů v novodobé historii státu. První a největší propouštění pro lidi ve vězení vyhlásil 1. ledna 1990 Václav Havel poté, co byl zvolen prezidentem. Na svobodu. Tehdy bylo presidentskou amnestií propuštěno 20.125 osob. Stovky

Fašizující obrat v Polsku

Vězení! Podporuješ komunistické ideje? Čteš komunistický tisk? Držíš rudý prapor? Zpíváš komunistické písně? Nosíš tričko s portrétem Che Guevary nebo máš doma plakát s jeho portrétem? Vězení. Nikoli, nepopisujeme situaci v Řecku v době diktátorů plukovnícké junty v letech 1967-1974, ale „demokratické“ Polsko roku 2010, popisujeme zemi – člena Evropské unie! To, co jsme oprávněně označovali jako fašismus téměř před půl stoletím, dnes to vidíme před sebou jako „polská demokracie“. Jestliže v desetiletích 1967-1974 povstali všichni Evropané proti řeckému diktátorskému režimu, které vyhnali dokonce i z Rady Evropy, v EU roku 2009 nikdo neodsuzuje krajní pravici polské vlády za její totalitní vykojení.

Polská vláda prosadila v parlamentu i v Senátu změnu článku 256 tr. z., který hodlá schválit věhlasný krajně pravicový prezident země Lech Kaczynski. Na základě změny tohoto zákona je trestán i vězením na dva roky každý, kdo podporuje komunistické myšlenky a vyjadřuje je, každý kdo má a rozšiřuje komunistické tiskoviny, kdokoliv nosí komunistické symboly.

Návrat k pravicové totalitě je nesporně prvním tématem, kterým se musí zabývat co nejdůrazněji v rámci solidarity ostatní země EU. Polsko je součástí EU. V minulosti řada zemí Evropy velmi tvrdě bojovala proti diktátorským režimům ve Španělsku, Portugalsku, v Helladě i za svobodné hlásání komunistických myšlenek a aby komunistické strany svobodně vyvíjely svou činnost. V řadě zemí západní Evropy dokonce četné komunistické strany se podílely i ve vládách těchto zemí. A nikoho nenapadlo zakázat politickou činnost komunistických stran vyjma fašistických diktatur v jihozápadní Evropě (Portugalsko, Španělsko a společenské anomálie, která vznikla po občanské válce v Helladě).

Kvůli čemu máme my Evropané být shovívavými k podobným zemím jako je Polsko, s nimž nás rozděluje obrovská propast v oblasti politické kultury? Co společného máme s nimi? Jen pocity opovržení a politickou nenávist vyvolává než přirozené soužití.

Každý národ má přirozeně svou historii, životní zkušenosti, které určují jeho politické chování, které může být přijatelné či nepřijatelné pro jiné národy. Evropská unie však není s to dovolit, aby její politika a fysiognomie se staly rukojmím hrubého antikomunismu některých východoevropských států a zvláště pak k návratu pronacistické minulosti, jak se projevují např. v Maďarsku a v pobaltských zemích... Odmítáme, aby se vrátila doba mccarthismu.

I ptáme se, zda polská pravicová vláda může posílat do vězení a případně i mučila polské občany, kteří věří v komunistické a levicové ideje, využívající tak i americké zkušenosti s tajnými věznicemi CIA na polském území? Naneštěstí Polsko je také zemí Evropské unie. Hodlá Varšava uplatňovat antikomunistický zákon i vůči občanům ostatních zemí EU, kteří navštíví Polsko? Hodlala by polská bezpečnost zatknout například generální tajemníci Komunistické strany Hellady Aleku Pappariga nebo nějakého europoslance Komunistické strany Řecka, který by při návštěvě v Polsku promluvil v nějakém shromáždění nebo by chtěl vyjádřit své komunistické přesvědčení či kdyby měl s sebou komunistický deník Rizospastis, nebo kdyby měl na klopě odznak komunistické strany?

Deník Ethnos, Athény 30.11.2009

Členské země NATO v Evropě od r.1949 podnes

Novokapitalistická politická a ideologická elita, která vzešla po r. 1989, neustále omílá slogany o komunistické či socialistické totalitě, o komunistických zločincích a totalitářích apod. - vědomě však nechce veřejně přiznat, že socialismus a jeho 45 let byly přirozeným a zákonitým vývojem společnosti. Kdyby uznali přirozený průběh lidského vývoje, museli by přiznat, že příště může socialismus vládnout ne jen 45 let, ale třeba sto nebo dvě stě let.

Stává se zákonitým, že se národy musí vzdát část své suverenity ve prospěch globalizace (evropské v Evropské unii, celosvětové v sevření severoamerickým a natoistickým), skupiny se musí vzdát své politické příslušnosti vůči tak zvané občanské společnosti, jednotlivci se musí postupně vzdávat části své suverenity a svobody ve prospěch dalších agresivnějších jednotlivců a skupin, které denně terorizují společnost a agresivně útočí na jednotlivce či skupiny. Co má jednatel dělat, když na něj občansky zaútočí skupinka nebo skupina či banda mladistvých gaunerů, kteří pokládají starší generaci zralou k postřílení nebo do koncentráku a plynu.

Také v Rokycanech byla tato organizace založena, ale nijak veřejně nevystoupila, stačilo, že byla ustavena a tím bylo vše odbyto.“

Napadá nás otázka? V čem je rozdíl mezi bývalým antikomunismem, antisocialismem a antirurismem a dnešním stavem? (Cis)

Citujemem

Kongresem socialistů otrásalo burácení proti kapitalismu

Jiří Ovčáček, Právo, 7.12.2009

<http://www.novinky.cz/domaci/186289-kongresem-socialistu-otrasalo-buraceni-proti-kapitalismu.html>

Průmyslovým palácem na pražském Výstavišti, kde probíhá 8. kongres evropských socialistů, otrásalo burácení proti kapitalismu. Šéf socialistů v Evropském parlamentu Martin Schulz se při kritice kapitalistického zřízení natolik rozhorlil, že jeho zvýšený hlas byl slyšet i na prostranství před budovou. Už ráno šéf ČSSD Jiří Paroubek přivítal evropské socialisty oslovením "soudružky a soudruzi".

„Mezinárodní kapitalismus, agresivní spekulace, nesmějí pokračovat, je potřeba jim udělat přítrž,“ prohlásil Schulz, který požaduje více solidarity a více socialismu. Lidé podle Schulze od socialistů očekávají, že jim zajistí výchovu a vzdělání. „Vzdělání je klíč k socialismu,“ míní.

„Padl SSSR, ale neznamená to, že zvítězil kapitalismus, Když necháme kapitalismus rozhodovat nadále, budou milióny obětí,“ burácel Schulz od fečnického pultíku. „Nejsem kapitalista,“ vyzval se a vyzval k omezení spekulací a zrušení daňových rájů.

Podle Schulze je socialismus přítomen v každé zemi EU. Věnoval se také prohrám socialistů ve volbách. „Lidé nešli doprava nebo k extrémní levici, lehli si doma na pohovku,“ prohlásil Schulz, podle kterého musí socialisté plnit sliby dané voličům.

Paroubek přivítal „soudružky a soudruhy“

Šéf ČSSD Paroubek v pondělí přivítal zástupce sociálně demokratických a socialistických stran z celé Evropy oslovením "soudružky a soudruzi". Mezi evropskými socialisty věc běžná, v Česku se ale členové ČSSD oslovují "přítelkyně, přáteli", soudruhování je vyhrazeno jen pro KSČM.

„Vážení přátelé, dámy a pánové, soudružky a soudruzi, vážení hosté,“ zahájil Paroubek svůj projev na 8. kongresu Strany evropských socialistů (PES). Setkání, které hostí ČSSD, se koná v Průmyslovém paláci na Výstavišti.

Šéf ČSSD Jiří Paroubek v objetí se slovenským premiérem Robertem Ficem

Kongres je „bezuhlíkový“, používají se zde například tužky ze škrbové moučky a šňůrky z bambusových vláken.

Paroubek hýřil sebejistotou. V projevu vyslovil přesvědčení, že kdyby se konaly předčasné volby, byl by už premiérem. Paradoxní přitom je, že právě podzimní volby znemožnila ČSSD, která odmítla podpořit rozpuštění Sněmovny. „Kdyby věci probíhaly standardním způsobem, zřejmě bych vás dnes vítal nejen jako předseda ČSSD, ale znovu i jako předseda vlády ČR,“ prohlásil o sobě Paroubek.

Stranu dál povede Rasmussen

Na sjezdu byl zvolen také staronový předseda PES Poul Nyrup Rasmussen. Bývalého dánského premiéra, který byl jediným kandidátem, zvolila drtivá většina delegátů. Získal 327 hlasů, proti bylo šest.

Evropské socialisty trápí, že ačkoliv je krize, ve volbách prohrávají, lidé jim nevyslovují podporu. „Až na světlé výjimky nevítězíme, a dokonce překvapivě získávají podporu konzervativní či dokonce liberální politické strany, a to jak ve volbách do Evropského, tak i do národních parlamentů,“ konstatoval Paroubek. Nyní to chtějí socialisté zvrátit.

Paroubek se také evropským socialistům pochlubil, jaký má ČSSD vliv na vládu Jana Fischera. „Po pádu pravicové koaliční vlády vedené ODS letos v březnu, máme silný vliv na tzv. úřednickou vládu Jana Fischera, byť naši nominanti netvoří nadpoloviční většinu,“ uvedl šéf ČSSD

úřadů, z nichž většinu ovládají bývalí polní velitele modžahedů, a nyní Kabulem nekontrolovatelní všemocní gubernátoři, mající své miniarmády. Mnozí z nich jsou spjati s narkoobchodem a někteří – i s Talibanci. Moc presidenta země, jako dříve, se omezuje jen na kábulskou provincii. Narko-baroni vybudovali pro sebe v hlavním městě blahobytný život, zahraniční investoři a soukromé firmy se koupou v rozkoších pohlcující značnou část finanční pomoci pro Afghánistán, zatímco většina obyvatelstva žije v naprosté bídě.

Nehledě na malé snížení objemu výroby narkotik v minulém roce (6%), zůstává Afghánistán hlavním a nadějným dodavatelem heroinu na světovém a hlavně ruském trhu. V první řadě zabezpečuje 90% veškeré spotřeby heroinu pro světovém trhu. V případě snížení světové poptávky heroinu a tím i snížení jeho ceny, skladuje se v zemi více jak 10.000 tun surového opia odpovídajícího tisícům tun heroinu. Narkobaroni – vládcové těchto zásob - trpělivě čekají na růst světových cen narkotik.

<http://iraqwar.mirror-world.ru/article/213931>

Věčný boj proti socialismu (komunismu) čili antikomunismu jako denní chleba současného kapitalismu

Aby dnes kapitalismus zhodnotil sebe sama jako stvořitele lidskosti a lidského blaha, vytváří trvalé stereotypy jako je zlý zločinný socialismus, zločinný komunismus, zločinný bolševismus, zločinný Spartakovi otročtí povstalci, zločinná Francouzská revoluce, zločinná Pařížská komuna, zločinná Velká říjnová socialistická revoluce, zločinné Sovětské Rusko, zločinný SSSR, zločinná komunistická strana (Hellady, Portugalska, Československa, Německa, Velké Británie, USA, Francie, Itálie atd.). Prostě vše, co není kapitalistické (údajně demokratické, svobodné a humanistické včetně humanitárního bombardování), je zločinné. Blížíme se k bodu mrazu, kdy i bojovníci proti nacismu a fašismu v době II. světové války v okupovaných územích celé Evropy, jsou dnes podle těchto kapitalistických hlavounů a hlasatelů na rozhraní jakési váhy mezi zločinci a dobrodruhy. Jak říkal v r. 1946 prezident I. Československé republiky, (1937-1938), exilový prezident Čechů a Slováků (1938-1945) a prezident Československé republiky po osvobození, že „**za dvacet, třicet či padesát let vás bojovníky proti německým okupantům budou hodnotit jako zločince.**“ Nastává doba, kdy hlavními hrdiny této republiky jsou „bojovníci“ a zločinci proti socialismu, zatímco všichni ostatní jsou jedna velká nula.

Jak vypadá antikomunismus a antibolševismus dnes, sledujeme každodenně jak ho nám servíruje Český rozhlas, Česká televize, cizí deníky, týdeníky a měsíčníky vydávané v češtině, tisíce internetových stok a kanálů, vylévajících denně svou nenávist proti socialismu. Pro všechny tyto zjevy české politiky byl otrok Spartakus stejně zločinný jako V.I. Lenin, který reálně dokončil Spartakovo dílo: Spartakovo povstání otroků dovršil vítězstvím proletářské revoluce v Rusku a vítězstvím kapitalistických otroků v této revoluci.

Když člověk čte dvacet let po tzv. „sametové revoluci“ neustále útoky české fašizující a pravicové garnitury proti jakýmkoli vztahům s Ruskem, vzpomene si na dávnou-nedávnou minulost z doby fašistické okupace, kdy v Protektorátu působila neblaze známá „Česká liga proti bolševismu“, která byla založena českými kolaboranty, v jejímž pozadí samozřejmě fungoval německý fašismus. Co propagovala tehdy „Česká liga proti bolševismu“ a co propagují dnešní odpůrci Ruska?

Podívejme se nejprve na charakteristiku České ligy proti bolševismu perem tehdejšího kronikáře, který dobu okupace intensivně prožíval.

Pod heslem „Česká liga proti bolševismu“ čteme následující:

„(25. ledna 1944). Česká liga proti bolševismu: Stálý postup Rusů a jejich pronikání blíže k centru Evropy a na Balkán, (od Stalingradu v r. 1943) německé porážky na východní frontě mají za následek, že vzrůstá protiněmecká propaganda i nálady v obsazených zemích, tedy i u nás. To nutí Němce k užití silnějších prostředků k povzbuzení protiruského smýšlení veřejnosti. **Záměrně se nepoužívá slovo „Rus, Rusko, ruské vojsko, nýbrž jen bolševik, bolševické vojsko (asiaté apod.) a v novinách nápadně upravenými a dryáčnickými psanými články vzbuzuje se hrůza před ruským státním, hospodářským a kulturním zřízením.** Aby tento papírový boj byl lépe organizován a vzbudil dojem, že jde o projev našeho národního společenství, byla v Praze na nátlak Němců **zřízena „Česká liga proti bolševismu“**, jejímž předsedou po různých nezdařených pokusech určen respektive nakomandován universitní profesor dr. Drachovský. Ve výboru jsou představitelé našeho veřejného života (rovněž nakomandováni) z různých vrstev obyvatelstva.

návka může mít katastrofální důsledky. Odvrat od vlastní historie, její zpochybňování, rozpaky, zapomínání, stud, zřeknutí se a přijetí cizího pohledu.

Takhle se žádný národ nechová! Před několika lety vyšla ve Velké Británii (a byla také přeložena do češtiny) kniha významného anglického novináře Jeremy Paxmana, nazvaná Angličané (The English). Kromě toho, že je vynikající, nabízí ideální způsob, jak vnímat vlastní historii. Tedy jako historii. Jako něco, co mělo své dobové souřadnice, a je to možné tedy vysvětlit, a zároveň se u toho i pobavit na vlastní účet. Ale bavit se na vlastní účet neznamená zesměšňovat se a znevažovat. Paxman se výborně baví na adresu svých krajanů, a tím i na adresu svou, ale nikoho se nedotkne, nic nezpochybní, nikoho neurazí. Všechna velikost zůstane zachována, nedotčena. Je to myšleno i napsáno v dobrém, s pochopením, sebeironií, láskou. Je to historie, která přes všechny peripetie vede k cíli. A tím je existence národa, státu, kultury, jazyka, svébytnosti, zvyků, tradic i humoru.

Britská historie rozhodně neposkytuje idylický obrázek. Od stoleté války po koloniální panství. Důvodů k flagelantství by bylo mnoho, stejně jako důvodů k hrdosti. Ale národy se chápou svých dějin tak, aby na nich mohly vystavět přítomnost, a ne domeček z karet. Každý bojuje o existenci, jak umí. Neexistuje národ, který by se nechal dobrovolně vyhladit asimilací a ještě za to poděkoval. Případně se omluvil, že při své popravě šlápl katovi na nohu, jak to prý udělala Marie Antoinetta, když vystupovala na popraviště.

A tak má, myslím, trocnovský památník Jana Žižky, o který se nikdo nechce starat, zajímavou politickou souvislost. Neví se, kdo to vlastně Žižka byl. Hrdina a vynikající vojevůdce? Národní klenot jako Alexandr Něvský a Dmitrij Donský? Jako Vlámové Jan Breydel a Pieter de Coninc? Jako Jana z Arcu? Nebo to byl žoldněř, dobrodruh, co se účastnil (řečeno současným jazykem pokrytců) vojenských misí? A později velký pustošitel kulturních statků církve a muž, kvůli kterému císař Zikmund mnoho nocí nespál? Asi obojí. Ale tak to v dějinách chodí a na Žižkově významu pro české země to nic nemění.

14 декабря Таймс напечатало письмо читателя о Сталине

Сэр Джон Морган

Лондон SW1

Priznání Sir Johna Morgana - From The Times 14 декабря 2009

"Не критикуйте Сталина"

Жёсткий выговор Хрущёву

Churchil požádal Chruščova: Nekritizovat Stalina

Zdroj: <http://iraqwar.mirror-world.ru/article/212957>

Sir (John Morgan) k dopisu Sira Stewarta Bella (Churchil i Stalin, 5. prosince) dodává následující detail ze setkání Churchila a Chruščova v r. 1956 v Londýně: V roce 1953 (autor se mylí, jde o r. 1956) Nikita Chruščov navštívil na oficiální pozvání Spojené Království. Britský premiér Anthony Eden uspořádal pro něj recepci v Down Streetu 10 (sídlo premiéra), na které byl přítomen také Winston Churchill. Po obědě se hosté odebrali do sousední místnosti. Churchuill si sedl na divan a k němu se přidal i Chruščov. Byl jsem tlumočником, další osoba se toho nezúčastnila.

Churchill řekl, že četl poslední Chruščovovo vystoupení na 20. sjezdu strany, v kterém kritizoval Stalina. Chruščev byl překvapen, neboť jeho vystoupení na sjezdu strany bylo tajné. **Churchill pokračoval a řekl, aby nikdy více Chruščov již nekritizoval Stalina. Řekl, že každá země má všeho všude jen několik svých pravých hrdinů (v historii). Nezávisle na tom, co Stalin udělal, přinesl velký vklad do vítězství ve válce, a jeho země mu to dluží.** Nikdo si ve světě nedovolil takto mluvit s Chruščovem. Chruščov mlčel. Po návratu do vlasti Chruščov již nepronesl žádnou kritiku na Stalina. Jestli to byl výsledek rozhovoru s Churchillem či ne, už se nikdy nedozvíme.

Čeho dosáhly USA a koalicionci za osm let války v Afghánistánu?

Již osm let pokračují boje mezi Taliby a vojsky západní koalice v čele s USA. A co se změnilo? Základního cíle USA nedosáhly. Afghánistán nezná ani mír ani klid. Jeho ekonomika je v rozkladu. Kvete korupce, narkobyznys, existenční a politický banditismus, rozklad místních

Karel Schwarzenberg: Husité byli bandity a komunisty...

Jak by v souvislosti s husity znovu zaznívala slova, která pronesl 25. listopadu 1889 na českém sněmu mluvčí české šlechty kníže Karel Schwarzenberg: „My nejsme potomci oné husitské šlechty, která protestovala roku 1415 na sněmu českém proti koncili kostnickém. My jsme potomci oné katolické šlechty, která u Lipan porazila Táboře a na Bílé hoře husitské sbory české. My vidíme v husitech ne slavné bohatýry, ale bandu lupičů a žhářů, komu-

„Loupežník“ Jan Žižka má také v Rokycanech svůj památník. Dne 12. února 1421 vstoupil se svými vojsky do Rokycan, které od r. 1416 již byly městem husitským. V r. 1924 rokycanští socialisté mu odhalil na památku pomník.

nisty 15. století, a my, Schwarzenbergové, budeme bojovat proti všem novohusitům s toužé rázností jako pánové z Růže bojovali proti starým husitům.“ (Citováno podle monografie: Josef Dolejší, Leonid Křížek: Husité. Vrchol válečného umění v Čechách, Praha 2009, text na záložce.)

Tento militantně protihusitský názor nezůstal v hlubině 19. století, ale převlečen v hluboké mlčení o husitech či v kritiku jejich počínání (bezuzdného bez příčin?) usadil se i ve století našem.

Lepší situace není ani ve vztahu k oběma stavovským povstáním v Čechách a na Moravě (polovina 16. a začátek 17. století), jež se v německé a rakouské historiografii tradičně označovaly coby „ohavné rebelie“. Druhé z povstání skončilo na Bílé hoře 1620, respektive popravou českých pánů na Staroměstském náměstí roku 1621. Pak je zde národní obrození, při kterém Češi i Slováci udělali razantní krok k tomu, aby unikli osudu například Lužických Srbů. A nakonec i panslavismus, ke kterému se hlásila řada významných Čechů. Mimo jiné i Karel Kramář nebo Leoš Janáček.

Jak je vidět nic, nic z toho se dnes nehodí. Když se ale vše škrtne, nebo se vůči tomu zaujme stydlivý sebemrskáčský postoj, pak v českých dějinách nezůstane nikdo jiný než „dodavatel volů“ do Němec, kníže Václav, svatý Jan Nepomucký, nešťastný zpovědník nešťastného krále Václava IV. a Anežka Přemyslovna. Zkrátka všichni svatí...

V českých dějinách zůstanou jen svatí

Jistěže, obrozenecké pojetí dějin, státotvorně prvorepublikové, a nakonec i to marxistické si vybíraly jen, co se hodilo pro česko-německé konfrontace nebo konfrontace třídní. Tato období přistupovala k dějinám účelově. Obraz byl selektovaný, nepřesný, vypreparovaný. Snaha o nápravu by byla nanejvýš žádoucí. Ale, zdá se, že jí nejsme schopni, a že tentokrát aktuální politická objed-

Jana Žižky. Problém je snad v tom, že do údržby této památky nechce nikdo investovat peníze, a tak je údajně na prodej.

Zdánlivá maličkost. Jeden památník, na který nejsou peníze. Takových památníků jsou po celé republice rozestry možná desítky. Jenže toto je památník Jana Žižky z Trocnova. Historické osobnosti, která počínaje národním obrozením představovala jeden z nejstabilnějších pilířů českého národního povědomí. Nebude možná panovat shoda v tom, kdo všechno ještě podíral pomyslnou národní klenbu spolu s trocnovským zemanem, **ale zřejmě se příliš nezmýlím, když řeknu, že to byli oba soluňští bratři, císař a král Karel IV., Jan Hus, Jan Amos Komenský, později Karel Havlíček Borovský, Božena Němcová, možná František Palacký, a nakonec T. G. Masaryk.**

Chtělo by to teď napsat: „A dál nemáme jasno.“ Nicméně, zdá se, že nemáme jasno ani směrem do hloubi české historie. A to není vůbec dobré.“

Změna pohledu na minulost?

Ano, dnešním vládcům se nehodí do krámu. Hus? Zbytečné gesto. Žižka? Obyčejný loupežník. Mistr Jan z Rokycan? Arcikacíř. Jiří z Poděbrad? O nic lepší... A průkopníci socialismu z druhé poloviny 19. století a jejich následovníci? Ty prostě hodíme rovnou do pekla...

Prostě česká historie se odhazuje na smetiště. A vytváří se noví hrdinové. Svatý Václav, Přemyslovci, Jan Nepomucký, císař Zikmund, Schwarzenbergové, Rožmberkové, Koniášové, klerikálové, inkvizitoři... To jsou ti praví Čechové!

„Vládou rozpaky nad hodnocením právě těch kapitol českých a moravských dějin, které minulým generacím sloužily za fundament národního vnímání. I když se ještě ze setrvačnosti při některých státních příležitostech hraje husitský chorál a Smetanova Libuše - čerpající námět z obrozenecky pojaté národní historie - svými fanfárami oznamuje příchod prezidenta republiky, ocitají se velké historické okamžiky na okraji pozornosti. Respektive, jak by je nikdo nevnímal.

Proti kněžně Libuši a Přemyslu Oráčovi asi nikdo nic nemá. Jsou to legendární obrazy vynořující se z oparu mýtů a jejich autoři byli ovlivněni ještě předslavanskými příběhy keltskými a římskými. Jiné to je u postav už prokazatelně historických, které mají na svědomí konkrétní činy. Patří sice do historie, ale dějiny jsou minulostí jen zdánlivě. Podle některých názorů představují přímou cestu k přítomnosti, u které jsou zákruty nevídané.

Zdá se, že právě Konstantin, Metoděj, Hus a Žižka vůbec nezapadají do obrazu české historie, která se měla odvíjet jako integrální součást středoevropského prostoru, postupně pod vlivem východofranské říše, říše římské národa německého a habsburské monarchie. A zároveň se měla nacházet ve věrném svazku s katolickou církví. Skutečnost ale byla jiná a „anomálie“ až příliš. Co s tím? Pracně vyložit příčiny a souvislosti, nebo raději nepřipomínat?

Dokonce celé období Velkomoravské říše je z toho pohledu závadné. Kníže Rostislav žádá Byzanci o vyslání hlasatelů víry. A na Moravu přicházejí dva Řekové znalí slovanské řeči, aby zde položili základy spisovného jazyka a kultury, která se pak z Moravy bude šířit všemi směry, hlavně ale na slovanský východ a na slovanský jih. Z dnešního pohledu velmi nevhodné to kontakty s východem.

Proti tomuto „ex oriente lux“ (světla Východu - z Byzance) novodobá historiografie šermuje **důkazy o christianizaci Moravy i Čech ze západu** (mimo jiné i D. Třeštík). **Hlavně z Bavorska a Irska.** A snaží se dokázat, že soluňská mise byla jen bezvýznamnou epizodou. Čechy i Morava byly v podstatě přivedeny ke kříži už dříve a byzantští věrozvěsti položili jen třešničku na dort. Tedy, raději o nich nemluvme. Nestojí za zmínku.

Mistr Jan Hus svým učením nechtě **rozpoutal husitskou revoluci, jejíž následky byly z hlediska integrace Čech do německé říše katastrofální.** Zapomíná se na to, že husitství předběhlo o sto let německou reformaci. Pokud se o husitství vůbec mluví, pak se více zdůrazňuje jeho ničivý charakter. **Obrazoborectví, vypalování klášterů, popravy duchovních. Zločiny křížáků se neuvádějí. Naopak se zdůrazňuje (pokud se vůbec o husitství mluví) negativní důsledek bouří, tedy vyobcování Čech ze svazku „křesťanských“ zemí a jejich izolace.** Jen pro zajímavost, obrazoborectví řádilo s obrovskou prudkostí na západě ještě v polovině 16. století. Zvláště silně postihlo Flandry a Brabantsko.

v Hanoji oficiálně zahájil svou činnost 30.12.1954 a rok na to bylo otevřeno vietnamské velvyslanectví v Praze. Vietnam uznal Českou republiku bezprostředně po jejím vzniku v roce 1993 a oba státy zachovaly svá diplomatická zastoupení na úrovni velvyslanectví.

Vietnam byl řadu let příjemcem významné ekonomické a rozvojové pomoci ze strany tehdejšího Československa. Počátkem 90. let došlo k určitému útlumu ve vzájemných vztazích, ale od roku 2000, mj. v důsledku vietnamských tržních reforem, došlo k oživení vzájemné obchodní výměny, která registruje trvalý růst. Ve Vietnamu žije celá řada lidí, kteří vystudovali u nás a občané neustále projevují zájem o zaměstnání a studium v ČR.

Významnou událostí ve vzájemných vztazích byla návštěva prezidenta ČR V. Klause ve VSR na podzim 2006, návštěva premiéra Nguyen Tan Dung v září 2007 a předsedy vlády ČR M. Topolánka ve VSR v březnu 2008. V květnu tohoto roku se v Hanoji konalo setkání ministrů zahraničních věcí ASEM, kterého se zúčastnil český ministr ZV J. Kohout. Naše senátní delegace tak byla první oficiální českou vícečlennou státní návštěvou ve Vietnamu.

Nejvýznamnější položkou českého exportu jsou reaktory a kotle, přístroje pro záznam a reprodukci zvuku, mléko, vejce a med. V dovozu jsou nejvýznamnější komoditou obuv, ryby, koryšci.

Důležitá je spolupráce mezi oběma zeměmi ve školství. Pro rok 2009/10 byla studentům udělena vládou ČR stipendia. Již v roce 2008 byl Vietnam zařazen do pilotního projektu vládních stipendií pro studium v anglickém jazyce. Rozvíjí se spolupráce mezi českými a vietnamskými univerzitami – TU Ostrava, Ostravská universita, TU Liberec, ČVUT Praha, Zem. Universita Praha, VŠCHT a Hanojská polytechnická universita. Byla uzavřena smlouva o zřízení učebního centra, kde se budou vietnamští studenti po dobu dvou let připravovat na studium v ČR.

Vietnam se rozkládá na 331 211 km čtverečním, hlavním městem je Hanoj s 6, 5 mil obyvateli. Celkem žije ve Vietnamu 85 mil lidí, přičemž téměř ¾ obyvatel žije na venkově. Přes obrovský rozvoj stále zůstávají velké ekonomicko - sociální rozdíly mezi velkými městy a venkovem. Na venkově je téměř 21% nezaměstnanost, ve městech kolem 6%. 53% obyvatel je mladší než 25 let.

Senátní delegace složená z členů Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí, vedená místopředsedou Senátu Jiřím Liškou se pracovní setkala se zástupci Výboru pro vědu, technologii a životní prostředí a Výboru pro sociální otázky Národního shromáždění VSR. Dále byla uskutečněna schůzka s náměstkem ministra průmyslu a obchodu VSR. Delegace byla přijata předsedou Národního shromáždění panem Nguenem Phu Trongem. Uskutečnilo se jednání na Ministerstvu vnitra, na Ministerstvu přírodních zdrojů a životního prostředí.

Setkali jsme se i s vedením Lidové rady - lidového výboru provincie Quang Binh. Delegace navštívila Universitu Dong Hoi, která společně s VŠE Praha pracuje na projektu Double degrese diploma. Základem projektu je otevření fakulty asi pro 25 studentů v ročníku, kde by bylo přednášeno v angličtině, některé předměty (matematika, informatika) ve vietnamštině a případně i některé předměty v češtině. Současně se studenti budou intenzivně učit češtině. Výuka by 4 semestry probíhala ve Vietnamu, poté 2 semestry v ČR. Na toto studium by navazovalo další, které by připravilo odborníky s příslušnou kvalifikací a navíc znalostí jak angličtiny, tak češtiny. Musím konstatovat, že ve Vietnamu je vzdělání na jednom z nejvyšších stupňů zájmu. I rodiny se sociálně slabým zázemím dělají vše pro to, aby jejich děti mohly studovat. A studium v ČR je ve Vietnamu vysoce ceněno.

Předmětem dalších oficiálních jednání byly projekty týkající se likvidace odpadu a výroby el. energie, těžby a zpracování kaolínu, možnosti mobilní úpravy vody.

Vážení čtenáři, v příštím okénku se s Vámi podělím o své osobní dojmy z cesty po Vietnamu. Ale již nyní musím konstatovat, že vietnamští lidé jsou velmi přátelští, milí a usměvaví. Jsou ale rovněž neuvěřitelně pracovití a houževnatí.

Přeji Vám všem sváteční pohodu a štěstí.

„My nejsme potomci oné husitské šlechty...“

Výrok Karla Schwarzenberga na českém sněmu 25. listopadu 1889

Ivo Šebestík 4.12.2009 zdroj: <http://www.blisty.cz/2009/12/4/art50150.html>

Před několika dny v českých médiích proběhla a hned i zapadla zpráva o národní kulturní památce v Trocnově. Jedná se o památník předního husitského vojevůdce, hejtmana

jeho skutečným cílem je postrašit českou společnost zatvrzelých Husitů před velkým nebezpečím, plynoucím z rostoucího vlivu socialistických idejí – a za jediným cílem – zabránit, aby tento ústav hanby nebyl zrušen a rovněž proto, aby pod pohružkou znovunastolení „komunismu“ dostal od státu, čili od peněz daňových poplatníků tučný rozpočet na rozvíjení další štvavé činnosti proti většině slušných obyvatel Česka ergo proti levici a samozřejmě aby mohl zvýšit obrátky dnešní propagandy proti levici.

O čem vypovídá „výzkum“ provedený tímto „ústavem“?

„Vytrácí se shodný názor společnosti na komunistickou minulost, rozpadá se mýtus takzvané sametové revoluce a učitelé často čelí názorům žáků, že komunismus byl vlastně "fajn". To jsou zkušenosti skupiny vzdělávání, která působí na Ústavu pro studium totalitních režimů.

Členové skupiny o těchto zkušenostech hovořili na pondělní tiskové konferenci k dosavadním výsledkům metodické práce a k jejím vyhlídkám v roce 2010.

"Je to věc, se kterou jsme se setkali na seminářích v regionech. Je to jev, který se bude objevovat stále častěji, protože konsenzus o minulosti se zvolna rozpadá," řekl vedoucí skupiny Jaroslav Pinkas, který současně učí na klasickém gymnáziu v Praze Modřanech.

Učitelům, které žádají o pomoc, jak takové situace řešit, je podle něj těžké poradit. "Můžeme doporučit, aby rozdělovali vztah ke komunismu v rovině odborné a občanské," uvedl Pinkas. "I učitel má ale právo zastávat vlastní názor jako občan a pokud se necítí být kompetentní takto vystupovat před žáky, tak není možné ho k tomu nutit," dodal.

Děti reprodukují rodinnou historii

Děti podle Pinkase reprodukují rodinné paměti, rodinnou historii. "Spekulovat o tom, co je příčinou této varianty paměti, si netroufám. Je to ale téma, nad kterým se musíme do budoucna zamyslet," uvedl pedagog. Proti rodinným pamětem ale podle něj nelze vystupovat represivně. Základní chybou by bylo říkat dětem, že rodiče nemají pravdu. Cestu vidí v úsilí uvádět "malé" a "velké" dějiny do souladu a modifikovat to, co by mohlo mít negativní společenské důsledky.

Pro učitele je podle exministra školství Ondřeje Lišky složité podávat výklad mladým lidem o tom, na čem se veřejnost ani média neshodnou. Učitelé jsou nyní státem a společností vydáváni na pospas žákům. Potřebují systematickou podporu od ministerstva školství a například od Ústavu pro studium totalitních režimů či podobných institucí.

Není možné podle Lišky oddělovat výuku moderní historie od formování představ mladé generace o tom, co je svoboda, demokracie, lidská práva. Právě tyto pojmy dostávají obsah na základě studia nových dějin a jejich výuky. **Připomněl, že ministerstvo školství připravuje ve spolupráci s Masarykovou univerzitou v Brně Centrum pro občanské vzdělávání, které má být spuštěno příští rok.**

Skupina pro vzdělávání Ústavu pro studium totalitních režimů organizuje nejen semináře, kterých se účastní stovky učitelů, ale připravuje také metodické pomůcky blízké nynější "mediální" generaci. Kromě metodických materiálů, které připravuje ve spolupráci s ministerstvem, jsou to například výuková DVD či webové prezentace k událostem let 1968 a 1989.

Takto se připravuje dnešní oficiální garnitura na vymýcení vzpomínek několika generací na svůj život v době socialismu. Jak to dopadne, neví ani Liška ani Vlk, ani zmíněný „ústav“, ani metodické pomůcky, ani Centrum pro občanské vzdělávání a mnohé jiné podobné instituce a instrumenty...

Vietnam znovuzrozený

Senátorka RNDr. Marta Bayerová pro Listy z Rokycan

Praha 26. 11. 2009

Vietnam se stal po skončení II. světové války nejkrvavějším bojištěm na planetě Zemi (dnes to je Irák, Afghánistán, Palestina...). Vietnam a Vietnamci v době II. světové války bojovali proti Japoncům, avšak krátce po skončení této války se museli bránit okupaci Francie a posléze museli tvrdě bojovat o svou svobodu i proti americkému imperialismu. Obětí lidu této země jsou nesčíslné, škody napáchané vpádem francouzských a severoamerických vojsk jsou obrovské...

V minulých dnech jsem společně se senátní delegací navštívila zemi, jejíž občané mají k naší vlasti velmi blízko – Vietnam. Diplomatieky styky mezi tehdejší Vietnamskou demokratickou republikou a Československou republikou byly navázány 2.2.1950, to znamená, že v příštím roce oslaví ČR a VSR 60. výročí navázání diplomatických vztahů. Československý zastupitelský úřad

tečnost: Rusko a tzv. Byzantská říše (středověké Řecko) po tisíc let působily jako štít a zachraňovaly Evropu od nepříznivých vpádů barbarů, kteří se vrhali v mocných vlnách z obrovských území Asie. Proto mu národy Evropy dluží mnoho za to, že nedopustilo jejich zpusťování nejen nacistickou válečnou mašinerií, ale v historii i z tažení východních barbarských kmenů. (Cis)

Jeden USvoják Afghánistánu = 1 milión dolarů ročně (tj. asi 17 miliónů Kč)

Cituji komentátora Miloše Balabána „Afghánistán - krvavá válečná historie...“, (in Právo 22.12.2009, str. 12): „Výdaje na jednoho vojáka (v Afghánistánu) činí milión dolarů ročně“ a při 100.000 vojáků, kteří roznášejí smrt v Afghánistánu, by celkové roční náklady činily 100 miliard dolarů (ročně).“ Zuřiví amerikanofilové budou oponovat: „USA na to mají, nejsou to žádní žebřáci!“. My odpovídáme: Nejsou to peníze Severoameričanů, ale peníze, uloupené ve všech zemích celého světa. A mrtví – to jsou většinou civilní obyvatelé Afghánistánu – starci, dědečkové, děti... Čili: 100 miliard dolarů ročně na vraždění Afgánců, kteří ještě před několikalety nevěděli nic o nějakých Severoameričanech a žasnou nad tím, že se k nim přidali i bližší afghánští sousedé – Evropejci. Vražda zůstane vraždou a stamilióny lidí na to nikdy nezapomenou.

Osm let války v Afghánistánu

Již osm let pokračují boje mezi Taliby a vojsky západní koalice v čele s USA. A co se za tu dobu změnilo? Základního cíle USA nedosáhly. Afghánistán nezná ani mír ani klid. Ekonomika je v rozkladu. Kvete korupce, narkobyznys, existenční a politický banditismus, rozklad místních úřadů, z nichž většinu ovládají bývalí polní velitele mudžahedinů, a nyní Kábulem nekontrolovatelní všemocní gubernátoři, mající své miniarmády. Mnozí z nich jsou spjatí s narkoobchodem a někteří – i s Tálibanci. Moc presidenta země, jako dříve, se omezuje jen na kábulskou provincii. Narkobaroni vybudovali pro sebe v hlavním městě blahobytný život, zahraniční obchodníci a soukromé firmy se koupou v rozkoších pohlcující značnou část finanční pomoci Afghánistánu, zatímco většina obyvatelstva žije v naprosté bídě.

Nehledě na malé snížení objemu výroby narkotik v minulém roce (6%), zůstává Afghánistán hlavním a nadějným dodavatelem heroinu na světovém a hlavně ruském trhu. V první řadě zabezpečuje 90% veškeré spotřeby heroinu na světovém trhu. V případě snížení světové poptávky heroinu a tím i snížení jeho ceny, skladuje se v zemi více jak 10.000 tun surového opia odpovídajícího tisícům tunám heroinu. Narkobaroni – vládcové těchto zásob - trpělivě očekávají růst světových cen narkotik.

Citujeme

Komunismus byl "fajn", míní žáci. Učitelé si nevědí rady, varuje „ÚprSTR“

ČTK, Novinky, 21.12.2008

<http://www.novinky.cz/veda-skoly/187501-komunismus-byl-fajn-mini-zaci-ucitele-si-nevedi-rady.html>

Úvodní varování:

V době nacistické okupace vytvořili němečtí okupanti k tomu, aby postrašili české obyvatelstvo a získali ho na svou stranu, tzv. Ligu proti bolševismu. V dnešní době je to jakýsi Ústav pro potírání totalitních režimů (míněno pro potírání období budování socialismu) – s jediným cílem - „odhalovat zločinu komunismu...“

Pozor tedy na Ústav pro prznění historie (oficiálně vedený pod slušivým názvem „Ústav pro studium totalitních režimů“) působící v Praze, který je ve všeobecném opovržení u většiny slušných a poctivých českých historiků a archivářů. Tento „ústav“ níže uvedený „veřejný výzkum“ nezveřejnil proto, aby objektivně informoval o stavu dnešní kapitalistické společnosti v Česku, ale

dob Zikmunda se veřejně hlásila proti Husitům a podnes je vidět, že má blíž k bohu, než ostatní okolní města a vesnice. Pan plzeňský biskup totiž požehnal Plzeňským, aby uspěli ve své snaze stát se kulturním městem Evropské unie v roce 2015. **Slíbil jim, že se bude za ně k bohu modlit, aby toho dosáhli, neboť jistě i pánbů je stejného názoru.** I dejž pánbů, aby se Plzeň stala „hlavním městem evropské kultury“ – a nemusí to být zrovna s božským požehnáním.

Holt Plzáci měli vždycky od pána boha i od všech Habsburků v minulosti lecjakou protekci a nějaká zvláštní privilegia, která jim „tuze husitští“ Rokycanští „záviděli.“ (Cis)

Honzo, nechod' s pány na led...

Nechod', Honzo, s pány na led, pán uklouzne a ty si zlomíš nohu. Tak nějak zní v próze varování Karla Havlíčka Borovského. Něco podobného se stalo i s římským papežem Benedikta XVI., na kterého z neznámých důvodů zaútočila o půlnoční mši (24.12.2009) neznámá žena. Papež upadl na zem, nic se mu nestalo, ale nohu si zlomil jeho služebník kardinál Roger Etchegaray, který v důsledku toho skončil v nemocnici.

Poučení z kapitalistického vývoje...

Největším poučením z vývoje 20. století není velké světové teatrum bojišť ve všech světadílech této planety zv. Země, ale skutečnost, že od r.1917, kdy byl vytvořen Sovětský svaz, se této zemi nepodařilo všemi okupanty urvat ani metr země pro své potřeby. Hned po r. 1917 vrhli se na bývalou carskou říši s veškerým militaristickým elánem Francie, Anglie, Německo, Spojené státy Severoamerické, aby konečně tuto carskou děržavu rozbili a připojili ke svým imperialistickým držávám obrovský krajíc této země. Američané nejvýchodnější území Ruska od Kamčatky po Vladivostok, sousedící s Beringovým mořem a Aljaškou. Angličané celou Transsibiřskou magistrátu, Murmaňsk až k Leningradu (tehdy Petrohradu). Francouzi vždy v pozadí o všechno. České legie, strachující se o osudy své vlasti, zda bude socialistická nebo kapitalistická, nevěděli kam s kým. 86.000 legionářů bojovali na straně Francie, Anglie, Spojených států severoamerických, dalších 26.000 legionářů bojovalo na straně Rudé armády. A v Československu po vyhlášení samostatnosti volala drtivá většina občanů po socialistickém Československu. Dne 1. května 1919 vévodilo na desetitisícovém shromáždění obyvatel Rokycan a okresu mohutné heslo „Socialistický národ“. A tak československé legie spěchaly od Transsibiřské magistrály zpátky do nově zrozeného Československa zachránit jeho území od socialismu a zachránit kapitalismus.

Nejvýznamnějším výsledkem celého 20. staletí bylo jednak vítězství Sovětského svazu a jeho Rudé armády nad německým a italským fašismem a nacismem a nad japonským militarismem, ale také nevídaná skutečnost: Sovětský svaz ubránil celistvost své země a od října 1917 do r. 1990 nepřenechal ani jeden metr čtvereční svého území obrovským atakům světových imperialistů. Ani metr čtvereční. To je největší vítězství světového socialismu za celé jeho dějiny od narození Krista podnes. Rusko i Sovětský svaz vyšly ze všech válečných střetnutí beze ztráty „kytičky“, beze ztráty metru svého území. A to vadí dnešním kdysi „přátelům,, a obdivovatelům SSSR, dnešním i včerejším zavilým nepřátelům socialismu a SSSR zvláště. Je to však jejich největší porážka – porážka všech vykořisťovatelských systémů, otrokářského řádu, feudalismu, kapitalismu i imperialismu až do dnešní doby. Kdysi carské Rusko, poté Sovětské Rusko, pak Sovětský svaz (SSSR), dnes dnešní kapitalistické Rusko – nevydaly všem ostatním světovým imperialistickým mocnostem ani píď ruské a sovětské země. A to si přáli Britové, Němci, ba i Francouzi, Italové, Maďaři, Poláci, USA a mnohé jiné země.

Nestalo se tak. Proto mnozí Štěninové, Mejstřící apod. řvou a nabádají svět, aby pokračoval v pokusech uloupit z Ruska byť jen metr země, jeden strom či jednu pevnost.

Toto je největší poučení všech loupežníků, táhnoucích na Východ, kteří utrpěli porážku za porážkou, a neurvali tu píď země. Od dob válek Řádu německých rytířů z 12.století přes švédská tažení, Napoleona, válečníků po první světové válce, až po všechny agresory v době II. světové války a až podnes – všichni se vraceli z těchto válečných tažení na Východ v nedbalkách. Tato historie však nemá svůj konec a vždycky se najdou „jestřábi“ a novodobí křižáci, kteří budou chtít urvat malý či velký kus ruské země pro sebe. A je také možné slyšet hlasy oponentů, kteří budou tvrdit opak - že Rusko v dosavadní historii a to v důsledku rozpadu SSSR ztratilo obrovská území. Pravda, SSSR díky vlastní páte koloně (Gorbačova a spol.) se skutečně rozpadl, ale naštěstí samotné Rusko zůstalo. Naštěstí i pro Evropu samotnou, neboť rozpad samotného Ruska by způsobil rozklad samotné planety Země. A v této souvislosti je třeba konstatovat ještě jednu trvalou sku-

jednoznačně namířen proti Rusku. Na dotaz o situaci na Ukrajině uvedl, že v zemi, kde žije téměř polovina Rusů, je složitá situace presentovaná dvěma politickými bloky a to blokem presidenta Juščenka a premiérky Timošenkové a na druhé straně blokem představitele proruského vývoje Janukoviče. Začátkem r. 2010 proběhnou na Ukrajině presidentské volby, které budou mít velký význam pro ukrajinsko-ruské vztahy.

Na otázku vztahů Ruska a Číny odpověděl, že jsou na strategické úrovni. Čína se velmi rychle rozvíjí a je předpoklad, že v r. 2050 může předstihnout všechny vyspělé země světa.

Na závěr gen. konsul uvedl, že se připravuje na ukončení diplomatické mise v ČR a připravuje podmínky pro činnost nového gen. konsula Ruské federace v Karlových Varech. Věřící, že i nový generální konsul najde v Rokycanech a v rokycanském okrese své dobré přátele.

V závěru předseda OV KSČM s. Karel Šmejkal poděkoval generálnímu konsulu za dosavadní vynikající spolupráci, za jeho velmi přátelský vztah k městu a okresu a věří, že nový generální konsul brzy zavítá do našeho města.

Ing. Jos. Sýkora

Kapitalismus ve vlastní pastí – a št'ávě

Tak jako v současné době každá politická strana, která chce vládnout v Česku, Helladě, Itálii a kdekoli jinde, se dostane do smrtelné kapitalistické pasti, tak se stalo osudovým i pro kapitalismus „předlistopadový“, který nastoupil po listopadu 1989: Co získal tento „sametový“ kapitalismus? Získal jen kapitalismus „polistopadový“ podobající se kapitalismu druhé poloviny 19. století, jehož obsahem byly loupeže, krádeže národního majetku, privatizace, taky národního majetku, zdědil samozřejmě kapitalistickou krizi, nezaměstnanost, bídu mezi širokými vrstvami pracujících, bezdomovectví, masovou zločinnost, masovou prostituci, masový nástup cizího kapitálu a cizích podnikatelů, rozprodej národního hospodářství cizím i domácím zlodějům - toto vše bylo ziskem nástupu polistopadových novokapitalistů.

Za jakou cenu mohli nastoupit tito neokapitalisté? Nastoupili za nic neříkající a prázdné fráze o tom, že přináší Česku a Východní Evropě demokracii, svobodu a humanismus. Jenže nikdo z hladových se nenasytil tím, že měl ráno k snídani demokracii a svobodu, k obědu svobodu a demokracii a k večeři opak demokracii, svobodu a humanismus, když v pozdních nočních hodinách létaly nad jeho hlavou americká a natoistická bombardovací letadla směřující na jugoslávské bojiště, kde dle Havlovy teorie o humanitárním bombardování přinášela svobodu a demokracii i humanismus všem Jugoslávům, starcům a stařenkám, dětem i pracujícím – podle odhadů tam bylo tak zabito na deset tisíc obyvatel této nešťastné země – a všichni tito mrtví odcházeli ze života s pocitem, že jim USA, NATO a Česká republika přinesli do země demokracii a svobodu. Ba i humanismus.

Ukázalo se, že polistopadový kapitalismus, který nastoupil ve Východní Evropě, byl v mnohém horší, nežli kapitalismus trávající v Západní Evropě v době existence dvou společenských soustav – kapitalistické a socialistické. Dneska můžeme jen sečíst klady a zápory nástupu polistopadového kapitalismu: Chtěli jste vy Čecháčkové (cit., Havla) kapitalismus? Tu ho máte: víc jak půl miliónu nezaměstnaných, víc jak 200-300 tisíc sociálně „slabých“, víc jak sto tisíc bezdomovců, tu máte taky k dobru finanční krizi, ba i hospodářskou krizi, ba i vytrvale propouštění z práce, tu máte i hrubou a bezohlednou kapitalisticky ztvárněnou ekologickou krizi, tu máte taky kulturní rozklad – jedinou kulturou této společnosti je prostituce, vraždy, krádeže, loupeže, podvody a neschopnost cokoliv z toho dohledat a potrestat. Vzápětí na to nastupuje prohlubující se vědomá negramotnost, propad vzdělanosti, a samozřejmě i vzestupný útok klerikálů, aby zmátli lidové masy a mohli lépe vládnout. (Cis)

Plzeň od dob husitských v čele s bohem

Asi posledním privilegiem, které dostali od císaře pána sousedé Rokycanských – Plzáci, bylo privilegium, které obdrželi v r. 1904, dle něhož mohli vybírat poplatek zvaný dlažebné od všech povozů, vjíždějících do města. To bylo od císaře pána. Nyní je snad čeká privilegium snad od samotného boha. Kterak?

Dočítáme se v regionálních mutacích cizích deníků vydávaných česky, že se na stranu Plzáků či Plzeňáků přidal i sám pánbů. Proč jsou Plzeňáci v takové božské oblibě? Plzeň nábožná již od

že hlavice v ČSSR dislokovány jsou. Proto příslušné orgány organizovaly pečlivě připravené desinformace.“

Tato skutečnost je už dávno známá nejen českým zbrojařským specialistům, ale i poměrně široké české veřejnosti. Ale k prosazení americké radarové základně stačila každá lež, dezinformace a každá zhovadilost. Četli jsme proto v českém polistopadovém tisku a viděli a slyšeli ve všech cizích médiích pracujících v češtině takové a podobné argumenty, že celé Podbrdsko bylo provratané podzemními tunely plnými sovětských atomových raket.

Ještěže ty doby „radarových blbců“ jsou již pryč a ať nám pomáhají všichni olympští bohové, aby se nic takového pro Podbrdský kraj a pro Českou zemi nikdy neopakovalo. (Cis)

Kapitalismus se nikdy nestane programem Česka

Lubomír Štrougal také říká: “(...) Ale že kapitalismus má být programem Česka na přelomu století (20.-21.), s tím zásadně nesouhlasím“. (viz P2mští).

Rozloučení s generálním konsulem Ruské federace

V. N. Ščetininem

Výroční členská schůze Česko-ruské společnosti se konala 30.11.2009. Zúčastnil se jí také generální konsul Ruské federace z Karlových Varů pan V. N. Ščetinin a jeho tajemník pan N.S. Barsukov. Na závěr shchůze se uskutečnila beseda s generálním konsulem. Pan Ščetinin

*Generální konsul Ruské federace V. N. Ščetinin (uprostřed),
tajemník konsula N. S. Barsukov (vlevo)
a předseda OV KSČM s. K. Šmejkal (vpravo)*

poděkoval za práci naší rokycanské organizace, za bohatou činnost při rozvoji přátelských vztahů mezi českým a ruským lidem a za úzkou spolupráci s konsulem Ruské federace. První návštěva p. Ščetinina ve funkci generálního konsula se uskutečnila 13.12.2005, když předával městu Rokycany jakožto městu, kde se 9. května 1945 poprvé setkaly vítězné armády protifašistické koalice – SSSR a USA, do rukou starosty města Ing. Balouna Stalingradskou pochodeň Vítězství.

Za období svého působení ve funkci generálního konsula navštěvoval pravidelně každý rok rokycanský okres při aktech pokládání květin ke hrobům a

památníkům vojáků Rudé armády. V listopadu 2009 se poprvé zúčastnil také Dnů veteránů v Rokycanech, kde položil věnec na desce americké armády, zasazené na rokycanské radnici.

V průběhu besedy, konané na OV KSČM uvedl, že se dnes mnozí – i čeští také historikové, snaží falšovat výsledky II. světové války a eliminovat podíl SSSR při porážce fašismu a osvobození národů Evropy od nacistické okupace. Rovněž uvedl, že i nyní v řadě zemí – zejména v zemích pobaltských a v Polsku, se organizují různé protiruské akce ve snaze glorifikovat “hrdinství” jejich útvarů, bojujících na straně nacistického Německa proti Rudé armádě – a Rudou armádu charakterizovat nikoliv jako osvobozenickou, ale jako armádu okupantskou. V těchto zemích jakož i na Ukrajině soustavně ničí památníky a hroby Rudé armády a vše, co připomíná Sovětský svaz. Na druhé straně se veřejně při různých příležitostech schází bývalí členové divízií SS z těchto zemí, kteří za tiché podpory těchto vlád oslavují své “hrdinské” činy napáchané proti místnímu obyvatelstvu a proti Rudé armádě.

Jedním z mnoha příkladů protiruských tendencí byla i snaha USA vybudovat v Brdech radar, který měl být údajně namířen proti raketám z Iránu či severní Koreje. Ve skutečnosti však byl

socialistické nostalgie. To je jasné. Ale kam by se měli přiklonit tyto statisíce socialistických nostalgiků, pohybujících se kolem Strany Spravedlivých (KSČM)? Kam by se měli zařadit, koho by měli velebit a volit? Mají se houfně přidat k ke kapitalistické sociální demokracii, ke klerikálům, k odeesákům, ke „STOP09“ či k bursíkovcům? Na tuto kardinální otázku nedávají žádnou odpověď všichni komunistobijci nebo opovržlivci vším socialistickým, které vyrůstalo v době vlády socialismu. Dnes mají klávesnice počítačů plné ironie, opovržení a nenávisti, ale co dál? Má se Ústřední výbor KSČM stát expoziturou sloupkářů deníku „VPRAVO“ či Lidového domu, nebo – nedej bože, bývalých inkvizitorů a nynějších klerikálů, k nimž tito sloupkáři mají zaručeně vřelý vztah?

Všichni jen kritizují, opovrhují, plivají, odporně se ohlížejí, zakazují nejen slova komunismus, socialismus, rudou barvu a rudé prapory, rudé odznaky, srpy a kladiva, rudé hvězdy, socialistickou a komunistickou literaturu, která ve světě je podnes co do počtu i rozsahu nejmocnější a nejobemnější literaturou. Vždyť Komunistický manifest od Karla Marxe je po Bibli nejrozšířenější knihou ve světě vůbec. A tito machři vydávají zákazy, příkazy, zákony vyhrožující těžkým žalářem všem, kteří tyto barvy a symboly mají za své jako jaro, léto či na úrodu bohatý podzim.

Kam chtějí posunout ti dnešní „světoví“ kapitalističtí sloupkáři všechny ty milióny obyvatel, kterými opovrhují?

Řekněte nám pani „Hanáci“, „Hraňáci“, „Uhláci“, „maldofrontáci“, „lidobijci“ z LN a podobní – co chcete po členech a sympatizantech Komunistické strany Čech a Moravy, po aktivistech bojujících za mír, proti válce, proti radaru? Kam se mají zařadit? Mají tleskat a volit nynější kapitalismus a jeho exponenty, kteří kde jen mohou, kradou, loupí, podvádějí, lžou a co nejhoršího – manipulují s obrovskými masami lidí, protože na to mají – mají kapitalistickou pokladnu, která jim všechny tyto podvody a černé litery v tisku, v rozhlasu, v televizi financuje a vydržuje.

Co má učinit KSČM, aby vám vyhověla a byla po chuti? Má zrušit sebe sama, zrušit svůj název, má se zřeknout své víry za lepší budoucnost všech obyvatel? Má se zřeknout odporu proti agresivní Severoatlantické alianci, nesmí vystupovat kriticky proti evropské globalizaci zvané Evropská unie, nesmí vystupovat proti vysílání českých žoldáků do cizích území a „osvobozovat“ cizí národy, musí držet hubu a krok a žvanit v parlamentu jen o přejetých kočkách, chránit žabí hnízdění a ptačí hnízda?

Mluví se plnou párou o demokracii, která hlásá v podstatě tyto zásady: Ať každý nadává na každého. Ať každý plive na každého. Ať každý okrádá každého, ať se každý bojí každého, ať každý ukládá o život každému, ať mocnější vládne nad slabším, ať soukromý majetek (nabytý jakkoliv) je nedotknutelný a posvátný... Ale běda tomu, kdo by se postavil proti této demokracii. Hned je to prašivá ovce. V dobách husitských násilně vyháněli katolíci z měst husitské přívržence. Tak tomu bylo i v Rokycanech, kdy městskou chudinu vyháněli z města s použitím holí a klacků. V 80. letech 19. století kázal stupenský farář z kazatelny proti místním horníkům – socialistům a vyzýval všechny věřící, aby tyto socialisty exkomunikovali ze svých komunit jako „prašivé ovce“ (doslovný výrok). Budou i dnešní „demokraté“ vylučovat z měst a vesnic všechny socialisty, kteří se nazývají slovem komunisté, ze svých komunit? Jenže pak byste neměli kým opovrhovat, proti komu bojovat a přišli byste o svůj doslova tučný chleba zavánějící antikomunismem. (Cis)

Stručné glosy

Byly umístěny sovětské atomové zbraně v ČSSR? Nikoliv!

Když před několika lety rozhodla krajní pravice (neblahé paměti Vondra, Topolánek, Parkánová, „kníže“ Schwarzenberk a spol.), se nás, 70% obyvatel této země snažili přesvědčit, že americká radarová základna je také odvetou za to, že v ČSSR čili v kdysi Československé socialistické republice byly na její území uskladněny sovětské atomové zbraně (hlavice) tak nám veřejně a šíleně propagandisticky jako Emanuel Moravec v době fašistické okupace – lhala. Lhala., protože věděla, že drtivá většina obyvatel o této záležitosti nevěděla zhola nic. Snažila se tak prosadit americkou radarovou základnu a to na základě vymyšlených argumentů – právě jedním z nich bylo, že sovětská armáda měla na území blahé paměti Československa základny atomových zbraní. Jaká však byla skutečnost? V knize „Paměti a úvahy“ píše bývalá socialistický ministr vnitra a posléze předseda vlády Lubomír Štrougal doslova toto: **“Atomové hlavice v Československu nebyly rozmístěny. Jenže sovětská strana měla zájem, aby vedení NATO bylo přesvědčeno,**

zisky pro stále více se roztahující pravici, zda nám jako občanům této země ještě vůbec něco bude patřit, zda se nestaneme úplnou loutkou v rukou mezinárodního kapitálu a jeho nejmilitantnějších sil, zda ti nejbohatší budou nadále bohatnout a ti z chudších vrstev si nebudou dále muset utahovat opasky, protože rozdělit se dá jen to, co je, a jestliže si někdo ukrojí větší kus ze společného, ten druhý logicky musí mít ten menší. Aby přece jen se nám podařilo těmto záměrům zabránit, je třeba, abychom všichni napnuli své síly a udělali všechno pro úspěšný výsledek nadcházejících voleb a tak zabránili nejen pravici, aby v nich zvítězila, ale dali na vědomí i sociální demokracii, že si nemůže dělat, co chce a chce-li stále se počítat mezi levicové strany, pak se musí levicově chovat nejen v předvolebním období, ale i v průběhu povolebních let.

Proto kromě všeho nejlepšího každému z vás, přeji nám všem, občanům České republiky, abychom společně dokázali říci dost pravicovému rozkrádání a začali konečně budovat zemi, v níž by bylo radostné žít pro většinu našich obyvatel.

Vojtěch FILIP, předseda ÚV KSČM

Předseda OV KSČM

Vážené soudružky a soudruzi,
vážení přátelé,

po společensky rozbouřeném roce 2009, kdy jsme bojovali především proti umístění americké radarové základny v Brdech, vstupujeme do roku 2010, v kterém již víme, že bude stejně významný a pro naši stranu a nás důležitý. Hlavními úkoly nás všech bude příprava voleb do Sněmovny PČ a do obcí. Všichni dobře chápeme, že příznivé zastoupení KSČM v parlamentu a v obcích je velmi důležité, neboť v nich mohou naši zástupci silně ovlivňovat život našich občanů a aktivně působit při řešení sociálních, politických a vůbec společenských problémů, které tíží naši společnost. Chceme přispět přes naše zástupce ke zlepšení životních podmínek občanů ve všech sférách života.

Dne 20. února 2010 proběhne v kulturním domě ve Volduchách okresní konference naší strany, v níž zhodnotíme nedostatky a úspěchy, dosažené v loňském roce a vytyčíme úkoly na letošní rok.

Přeji všem našim soudružkám a soudruhům v novém roce 2010 především hodně zdraví a osobních úspěchů.

V Rokycanech 2. ledna 2010

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM

Vstali noví „klasikové“...

Druhorozený „kníže“ českých novokapitalistických žurnalistů (jako prvního kromě „mladofrontáckých“ pisálků lze zařadit pana Jiřího Hanáka alias „Já jsem pro radar“ a alias „Soukromý majetek je posvátný a nedotknutelný“ atd., tedy p. Mitrofanov ve svém vlastnoručně psaném sloupku „Naděje a vzory“, publikovaném v deníku „VPRAVO“ 3.12. 2009 po snědení vtípné kapitalistické kaše označil KSČM jako „fenomén, který nedává naděje, jen poskytuje útočiště zhrzeným a vyhaslým.“ Tedy všichni ti, kteří volí či dávají za pravdu KSČM, jsou dnes zhrzení a vyhaslí – lidé. Bývá jich v této režimní džungli na 20%. Jen on a jeho další „rozumové“, propagující denně nový kapitalismus, který nám nastolili po listopadu 1989, nejsou vyhaslí či zhrzení, ale ti správní hoši. Tamtéž v jeho sloupku čteme také tyto novokapitalistické výlevy: „Ani před dvaceti lety se nevědělo, kdo přijde místo zkorumpovaných komunistů...“ Pravdu v tom má, protože se po listopadu 89 moc lhalo a nikdo nechtěl veřejně říci tu krutou a holou pravdu - že se Česko vrací zpátky do éry bezohledného kapitalismu. Jenže dnes víme, že po „zkorumpovaných komunistech“ nastoupili největší lháři a loupežníci po Bílé Hoře. Kam se na ně hrabou „zkorumpovaní komunisté“. A ještě jednu zajímavou klasiku nám objevil pan Mitrofanov. Vybral jsem ji z jednoho jeho odstavce, v němž mj. píše: „...masy neurčují trendy (vývoje společnosti)...“. Jen abyste se nemýlil, pane A. M. Zdá se totiž, že jste snědl nejen vtípnou kapitalistickou kaši, ale také iluze o kapitalismu „na věčné časy a nikdy jinak“. Ty masy možná spí, ale v každém případě jedním okem bdí...

Klademe si velmi důležitou otázku: Co vlastně ti dnešní vpravo i „vlevo“ píšící žurnalisté, kteří parazitují na titulech bývalých velmi úspěšných komunistických deníčích Rudé právo, Mladá fronta aj.? Co by chtěli od 15-20% levicových voličů? Zaručeně by si přáli, aby se občané zřekli své

LISTY

Z ROKYCAN/ 1-2010

Aktuální hesla:

***Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvoji, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!
Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!*** (stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 14. Jen pro vnitřní potřeby.

Náš proletářský básník

Jiří Wolker

(29. března 1900,
Prostějov – 3. ledna 1924)

Žně

Slunce je veliký básník
a napsalo krásnou báseň
zlatým perem
na naší zem.

Muži bez kabátů,
ženy s červenými šátky,
děcka na mámině sukni
přes celý den
jen
čtou a čtou a čtou.

Na kopečku nad polem
také já chci říkat tu báseň,
volat,
aby stařecci v dědině až na práh vyšli
a slyšeli, co slunce napsalo,
ale slova jsou tak veliká,
že neprojdou mými ústy,
a jen cítím, že jsem:
hlas v řadě,
písmeno,
výkřičník!

**Slovo předsedy ÚV
KSČM**

Vojtěcha Filipa

Exklusivně pro Listy z Rokycan

Vážení přátelé,
soudružky a soudruzi,

končil rok dvoutisící devátý, rok, který patřil k těm nejnepovedenějším z hlediska vládnoucí pravice. Nedokázala se vypořádat, byť alespoň částečně, s krizí – dodnes se diskutuje, kdo zavinil špatně připravený rozpočet, propadli jsme jako předsednická země v Evropské unii, Topolánková vláda, přes všemožnou snahu podivně získávaných přeběhlíků, se neudržela a padla, nepodařilo se uskutečnit předčasné volby do Poslanecké sněmovny a ani »balíček«, který nám připravila úřednická, vlastně velkokoaliční vláda, neřeší krizové dopady a je stále zaměřen spíše na ty, kteří jsou ztrátou zaměstnání a dalšími ekonomickými dopady nejvíce zasaženi namísto těch, kteří by se spíše měli z jejích důsledků a dopadů zpovídat.

Takový byl rok 2009.

A jaký nás čeká v tomto roce? Budeme se dále potýkat s důsledky krize, nezaměstnanost má ještě stoupnout, než dojde k údajné změně, čekají nás dvojí volby. Ty budou rozhodovat o tom, jak budeme nejen v příštích letech, ale zřejmě i mnohem déle, žít. Zda si budeme moci plnit své sny, nebudeme-li se bát nemocí, protože zdravotnictví je jednou z prvních priorit na privatizaci a další

me-li se bát nemocí, protože zdravotnictví je jednou z prvních priorit na privatizaci a další